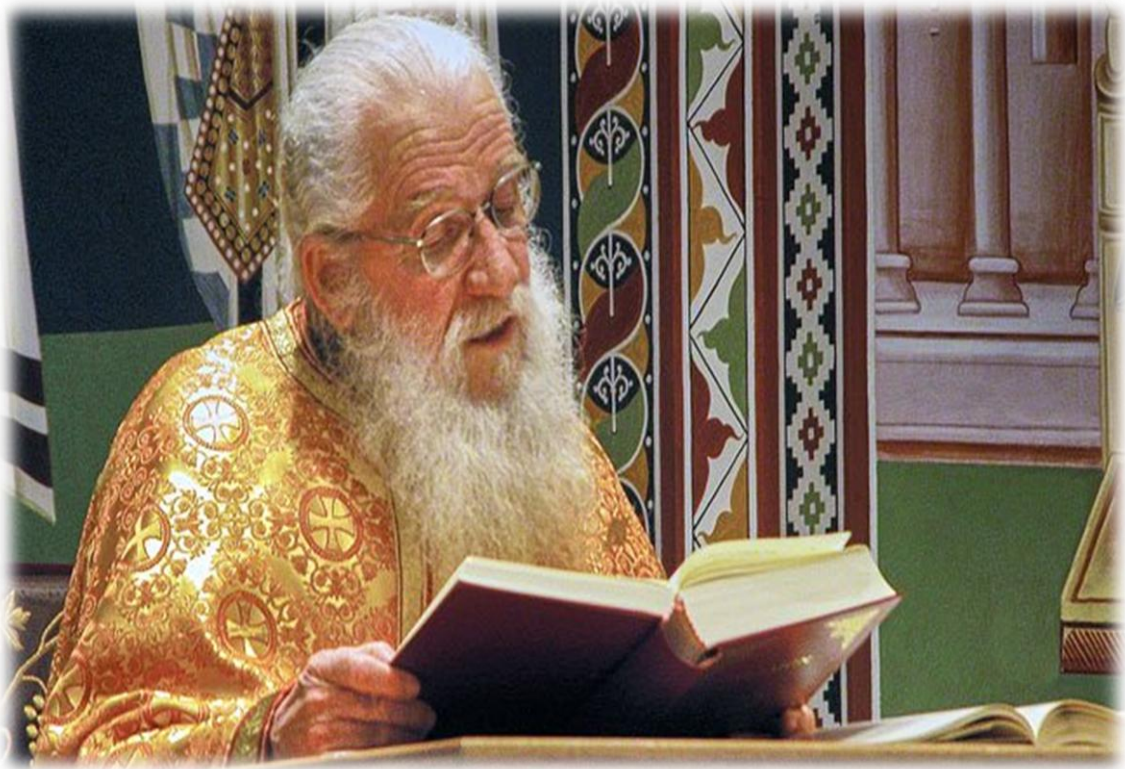


«Τί ανταποδώσω τω Κυρίω...»: Περί Ευχαριστίας συζήτηση με τον Πατέρα Συμεών Κραγιόπουλο († 2015).

Δρ. Γεώργιος Ν. Κόιος, Ιατρός - Ενδοκρινολόγος.



Σε μια συζήτηση με το μακαριστό Γέροντα π. Συμεών Κραγιόπουλο τον παρακάλεσα να μου αναλύσει το «τι ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων, ων ανταπέδωκέ μοι» (ψαλμός 115).

Ο πατήρ με κοίταξε και απάντησε: « Παιδί μου, είναι πολύ σοβαρή ερώτηση και πιστεύω ότι η απάντηση είναι η βιωματική συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Είναι σημαντικό, είναι ζωτικό να συνειδητοποιείς ότι την στιγμή της Θείας Μετάληψης λαμβάνεις όντως το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Προσλαμβάνεις τον Χριστό και σε προσλαμβάνει ο Χριστός. Γίνεσαι του Χριστού. Αλλά αυτό προϋποθέτει την ύπαρξη πίστης. Να πιστεύεις απ-όλυτα ότι μέσα σου θα πάρεις τον Χριστό, που σταυρώθηκε για όλους και για σένα και για κάθε ένα προσωπικά.

Όταν έχουμε καθαρή πίστη, πίστη χωρίς κρατούμενα, αυτή προ-καλεί πόθο για προσευχή και μελέτη της Αγίας Γραφής. Όλο το είναι σου

θέλει, λαχταρά να έχει κοινωνία και επικοινωνία με τον Χριστό. Η επικοινωνία αυτή επιτυγχάνεται με την προσευχή, την μελέτη της Αγίας Γραφής, του Ευαγγελίου. Η προσευχή και η μελέτη αυτή, καθώς οδηγούν στην μυστική επικοινωνία με τον Κύριο, την οποία βιώνει η καθαρή καρδιά, ελκύει την Χάρι Του και έρχεται φωτισμός στον άνθρωπο. Φωτίζεται ο νους του ανθρώπου, φωτίζεται όλος ο έσω άνθρωπος. Το φως μπαίνει βαθειά στην ύπαρξή του, στο συνειδητό του και στα σκοτεινότερα σημεία του υποσυνείδητου. Ο φωτιζόμενος άνθρωπος βλέπει τις αμαρτίες του και την αιτία των παθών του, τον εγωισμό. Αυτό του προκαλεί συντριβή, ταπείνωση και μετάνοια μετά δακρύων.

Είναι συγκλονιστικό να ανακαλύπτει τον εαυτό του ο άνθρωπος κάτω από τον φωτισμό και να βλέπει την αληθινή, την πραγματική του κατάσταση. Η αυτογνωσία τον οδηγεί σε εντονότερη προσευχή, σε έμπνη προσευχή μετά δακρύων, καθώς αποκαλύπτονται σκοτεινά σημεία στις σχέσεις του με τον Χριστό. Αρχίζει να αναζητά τρόπο να καθαρίσει την ψυχή του, την καρδιά του, το είναι του. Έτσι, του αποκαλύπτεται η μετάνοια, η μετάνοια με συντριβή, η δακρύβρεκτη μετάνοια. Αυτά δεν τα προκαλεί ο ίδιος, δεν είναι αποτέλεσμα ενός κάποιου συναισθηματισμού. Αυτά είναι δώρα της Χάριτος του Κυρίου όταν έχει να κάνει με καθαρή καρδιά και αποκτήσει ο άνθρωπος την εμπιστοσύνη Του.

Αυτή η μετάνοια οδηγεί στην κολυμβήθρα της εξομολόγησης. Αυτή καθαρίζει την ψυχή του ανθρώπου, όλο τον άνθρωπο. Αυτό, όμως, οδηγεί στη συνέχεια τον άνθρωπο να επιθυμεί περισσότερη καθαρότητα, λαχταρά περισσότερο φωτισμό για να φωτίσει και τις παραμικρότερες ασχήμιες της πεπτωκυίας φύσης του.

Σε αυτήν την κατάσταση προσέρχεται στο Άγιο Ποτήριο. Προσέρχεται με πίστη, με πόθο, με συντριβή, με μετάνοια και ταπείνωση στην Θεία Κοινωνία και με επίγνωση ότι λαμβάνει μέσα του όλον τον Χριστό. Και αυτό είναι που του κόβει την ανάσα σχεδόν, καθώς κατανοεί ότι ενώ είναι ανάξιος δέχεται το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Λαμβάνει τον Χριστό, γίνεται του Χριστού, τον δέχεται ο Χριστός. Αισθάνεται μακαριότητα, λαμβάνει πείρα του παραδείσου, κατάσταση που προόριζε ο Θεός για τον άνθρωπο, αν δεν υπήρχε η πτώση των πρωτοπλάστων.

Τότε παρατηρείται το εξής παράδοξο. Ενώ ο άνθρωπος καθαρίζεται και ζει πλέον ταπεινά με προσευχή, μετάνοια, εξομολόγηση και Θεία Κοινωνία, αισθάνεται μεγάλη αμαρτωλότητα. Αισθάνεται ότι είναι ο πιο

αμαρτωλός άνθρωπος στον κόσμο, ενώ η ζωή του είναι κοντά στον Κύριο. Το έχουμε ακούσει από πατέρες που αγιοποιήθηκαν. Ζητούσαν από τους απλούς ανθρώπους, που τους επισκέπτονταν, να εύχονται για αυτούς να συγχωρεί ο Θεός τις αμαρτίες τους και να βάλουν αρχή για μετάνοια. Και δεν το κάνουν επιτηδευμένα, υποκριτικά για να προκαλέσουν εντύπωση. Όχι. Το ζούνε αυτό. Αισθάνονται κατάβαθα το αίσθημα της αμαρτίας. Εμείς δεν καταλαβαίνουμε αυτά. Εμείς ένα μικρό καλό, ένα μικρό βήμα να κάνουμε και θεωρούμε ότι μας ανήκει ο φωτοστέφανος.

Οι άγιοι, όσο περισσότερο αγία είναι η ζωή τους, τόσο περισσότερο αισθάνονται αμαρτωλοί. Γι αυτούς ο παραμικρότερος λογισμός, η παραμικρότερη απόσπαση του νου και της καρδιάς από τον Χριστό, είναι μεγάλη αμαρτία. Όσο περισσότερο πλησιάζουν τον Χριστό, όσο εγγίζουν την θέωση, τόσο περισσότερο φωτίζονται και βλέπουν τις απειροελάχιστες κινήσεις της καρδιάς που μπορεί να τους χωρίσει από τον Χριστό. Γνωρίζουν καλά ότι ο διάβολος караδοκεί ακατάπαυστα. Όσο ανεβαίνει ο άνθρωπος την κλίμακα των αρετών τόσο εντονότερα τον πολεμά. Πολύ χαρακτηριστική είναι η εικόνα που περιγράφεται στην κλίμακα του αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου.

Για να ασφαλισθεί, λοιπόν, ο άνθρωπος του Θεού κάνει εντονότερο αγώνα. Η προσευχή είναι εντονότερη, μεγαλύτερη ταπείνωση, νηστεία, καθαρότερη εξομολόγηση, ζωή συνεχής μέσα στα μυστήρια της Εκκλησίας και ιδίως στην Θεία Κοινωνία και γενικά μέσα στην κιβωτό της Εκκλησίας που είναι και η ασφάλειά μας. Από τα κύρια αιτήματα στην προσευχή είναι ο Κύριος να τον φυλάει από την οίηση, τον λεπτό, τον λεπτότατο λανθάνοντα εγωισμό, που, ως άλλοτε εις τον παράδεισο, μπορεί να αρπάξει τον θησαυρό από τα χέρια του.

Ο άνθρωπος καθαρίζει το υποσυνείδητο από το σκότος, όταν κάθε μέρα που περνά, βγάζει από μέσα του με την μετάνοια και την εξομολόγηση την αμαρτία σε κάθε μορφή της. Το υποσυνείδητο, το άγνωστο αυτό μέρος της ψυχής μας, που επηρεάζει με μυστηριώδη τρόπο την ζωή μας, θα μπορούσε να το παρομοιάσει κάποιος με ένα καρπούζι, βυθισμένο σε μια λασπωμένη θολή συλλογή νερού. Το μεγαλύτερο μέρος του καρπουζιού είναι βυθισμένο στο θολό νερό και δεν φαίνεται. Μόνο ένα μικρό κομμάτι διακρίνεται και αυτό αποτελεί το συνειδητό. Αν αφαιρέσουμε κόβοντάς το το φανερό κομμάτι, τότε στη επιφάνεια αποκαλύπτεται ένα άλλο κομμάτι που ήταν στο θολό μέρος

του καρπουζιού. Αν κόψουμε και αυτό θα βγει στην επιφάνεια άλλο τμήμα που δεν το βλέπαμε. Αν εξακολουθήσουμε με τον ίδιο τρόπο να αφαιρούμε κάθε φορά το ορατό τμήμα, στο τέλος θα δούμε όλο το τμήμα του καρπουζιού, που ήταν βυθισμένο στο θολό λασπόνερο και δεν το βλέπαμε. Έτσι βλέπουμε και ως τμήματα και ως σύνολο το βυθισμένο καρπούζι.

Το ίδιο συμβαίνει και με το σκοτεινό μας υποσυνείδητο, που υπαγορεύει άσχημες ενέργειες και αμαρτωλές επιθυμίες με αντίστοιχες εκδηλώσεις παθών. Όταν το φωτίζουμε με την μετάνοια και την εξομολόγηση, φωτιζόμαστε και αποκαλύπτεται και άλλο τμήμα του, όπως το καρπούζι στην θολή επιφάνεια του νερού. Με τον τρόπο αυτό και με τον φωτισμό του Κυρίου φωτίζεται όλος ο έσω εαυτός, έρχεται αυτογνωσία εν Χριστώ και η πραγματική μετάνοια. Έτσι όλο αυξάνει η πίστη και η ένωσή μας με τον Χριστό, που ολοκληρώνεται και πιστοποιείται με την συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Αυτό θέλει από εμάς ο Χριστός για να Τον ευχαριστήσουμε, για να ανταποδώσουμε γι αυτά που μας δίνει. Θέλει την συμμετοχή μας στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Και σε τελική ανάλυση, αν το καλοσκεφτεί κάποιος, και αυτή η ανταπόδοση που κάνουμε, είναι πάλι δικό Του δώρο. Αυτός μας το προσφέρει και εμείς το ανταποδίδουμε. Άλλωστε, σε κάθε Θεία Λειτουργία, στον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων τι λέμε; « Τα σα εκ των σων Σοι προσφέρομεν..». Ό,τι και να προσφέρει ο άνθρωπος στον Κύριο, είναι όλα δικά Του. Τα μόνα προσωπικά, απόλυτα δικά του, που τα χειρίζεται με προσωπική του ευθύνη, ένεκα της ελευθερίας, του αυτεξουσίου που του χάρισε ο Δημιουργός του, είναι η αμαρτία και η μετάνοια. Αν συναισθανθεί ο άνθρωπος τι οφείλει στον Χριστό, τότε μετανοεί, εξομολογείται, παύει να αμαρτάνει, πιστεύει απόλυτα ότι «τούτο αυτό εστί το άχραντο Σώμα και τούτο αυτό το Τίμιον Αίμα» του Χριστού. Προσέρχεται «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης» στο Άγιο Ποτήριο και ανταποδίδει στον Κύριο, τον Δημιουργό και Σωτήρα του, την ευγνωμοσύνη του και την πίστη σε Αυτόν”.